

ПОЕТИЧНІ ГРАНІ ТВОРЧОСТІ БОГДАНА КРАВЦІВА: ЖАНРОВО-СТИЛЬОВА СВОЄРІДНІСТЬ

Олеся ЖУРАКІВСЬКА

Прикарпатський національний університет імені Василя Стефаника,

вул. Шевченка, 57, Івано-Франківськ, Україна, 76000,

e-mail: olesya111994@ukr.net

Окреслено специфіку художнього мислення Богдана Кравціва, запропоновано сучасну інтерпретацію поетичних текстів митця, проаналізовано фольклорно-міфологічні образи-символи, пояснено їхню семантику, походження з урахуванням як народного світогляду, так і авторського індивідуального поетичного мислення; охарактеризовано жанрово-стильову своєрідність лірики поета. Застосовано комплексний підхід, у який входять аналіз, синтез і узагальнення, герменевтичний та порівняльний методи, а також метод міфологічного аналізу. Комплексна методологія допомогла зіставити та узагальнити різні підходи до розуміння поетичного тексту. Авторка охарактеризувала індивідуально-авторський стиль Богдана Кравціва, проаналізувала жанрово-стильову своєрідність та змістові пласти лірики митця. Висвітлено також фольклорно-міфологічну основу творчості Богдана Кравціва, багатство колористики його поезії. У статті вперше запропоновано аналіз художнього інструментарію, ідіостилю, жанрово-стильової матриці, що характеризують поетичну творчість Богдана Кравціва, яка насичена фольклорними мотивами та репрезентує міфологічний світогляд і водночас українську національну самобутність. Дослідження ідіостилю окремого митця створює передумови для панорамного бачення його творчості в літературному контексті загалом.

Ключові слова: ідіостиль, колористика, евфонія, образ, жанр, стиль, символ, міф, фольклор.

Серед «когорти митців, що жили й творили «під чужим небом», але не загубили рідні традиції, не забули своє коріння, а внесли лепту в українську

культуру, поєднали традиції і новаторство, етнічні риси та європейські» [4], височіє постать Богдана Кравціва, поета, літературознавця, редактора, видавця, культурного діяча, талановитого сина рідної землі, патріота.

Творчість Богдана Кравціва в рецепції літературознавців представлена розвідками Тараса Салиги [15] та Миколи Ільницького [5], які присвячені тюремному сонетарію та його генетичного зв'язку з відповідним циклом Івана Франка. Богдан Рубчак проаналізував еволюцію творчого методу Б. Кравціва, велику увагу приділив творенню метафори в статті «У колі Хорса» [14]. Високу спромогу таланту у творчості Богдана Кравціва вбачав Євген Маланюк, розмірковуючи про досконалість його сонета як конденсату думки в поетичному слові [10; 11]. «Фольклорні» сонети Б. Кравціва аналізував Юрій Шерех і відзначив такі прикметні риси поетичного почерку митця: пластичність, малювання словом, насичення елементами фольклорної пісні [18]. «Елегантну вишуканість форми» вбачав у творчості Б. Кравціва Богдан Бойчук [2]. Остап Тарнавський доводив поетичну спорідненість на формальному й тематичному рівнях Б. Кравціва та Максима Рильського [17]. Одне з найповніших на сьогодні зібране видання творів Б. Кравціва «Під рідними і зорями чужими» в упорядкуванні Т. Салиги, І. Василюшин) [1].

Грунтовного й всеохопного монографічного дослідження багатогранної творчості Б. Кравціва досі ще немає. Яскравою є еволюція творчого методу автора, однак окремі константи залишаються в кожній книзі. Це скрупульозний добір лексики, поєднання елементів різних напрямів, побудова твору навколо потужного енергетичного центру – України.

У першій збірці поезій «Дорога» зримо постають домінантні образи: кораблі мрій, паперові човни, світлі острови, далекі країни. Без сумніву, неоромантичний стиль пронизує поезію митця, та згодом основні напрями поетичної дороги перегукуються з поетами «празької школи». Найбільш помітною рисою у творчості Б. Кравціва є неокласична стилістична спорідненість. На думку Богдана Бойчука, у збірці «Дорога» «виявляється многогранне багатство засобів: різномірна ритмічна конструкція, від вірша до вірша змінюється строфічна будова, є тут навіть дуже цікавий цикл прозо-поезії

«Казка вогню», яка, на відміну від його тодішніх регулярних строф, вирізняється органічністю і нескованістю та філософською вдумливістю» [8, с. 8].

У поезіях «Я незнамому навстріч...», «Кораблі», «До островів світлих» Б. Кравців звертався до мариністичної тематики. «Богдану Кравціву не тільки імпонувала новітня поетика, розроблювана східноукраїнськими авангардистами, але були близькими і тематичні напрями, до яких вони щойно почали звертатися. Він і О. Влизько в українській поезії 20–30-х років були визнаними поетами-мариністами» [2, с. 5]. Але якщо О. Влизько «оспівував Чорне море, де «тріпотять серця» і «суворий владар вікінг свій провадить корабель» [7, с. 73], то Б. Кравців відправляє свої крилаті білі кораблі – поезії-дари:

Я незнамому навстріч зряджаю удень кораблі:
лопотять так весело, мов крила, їх паруси білі
і до них розсипаються сонце і гомоном хвилі –
І несуть їх одважні вітри до чужої землі.

А як дні погасають й самотні ідуть вечори –
я не жду кораблів, що далеко-далеко на морі,
що без впину пливуть, поринають в світи неозорі
і незнамому навстріч везуть завжди нові дари [8, с. 27].

Свій авторський почерк Б. Кравців відшліфовував до досконалості форми, незвичності поєднання, на перший погляд, непоєднуваного, таланту поета-художника. На останньому акцентуємо увагу тому, що колористика стає одним із ключових засобів творення поетичного тла, набуває символічного змісту. Власне, поезія Б. Кравціва елітарна, бо синтезувала в собі кращі риси талановитих сучасників, саме тому Остап Тарнавський наголосив, що творчість Б. Кравціва – «вислід літературної начитаності» [17, с. 22].

Автор майстерно володіє словесним живописом, асоціаціями. Його образи – рельєфні, гнучкі, колоритні:

Полонила ось серце дорога,

Мов змія золотаста і линява!
(Вбік – село і стрункі обороги,
а далеко – і курява й синява...)

Гей, це ти ж в далечінь закликала,
як втомляло життя, наче сплін,
коли снилися гори і скали,
п'янив очі ясний небосклін! [8, с. 31].

Вічна динаміка життя, шлях, що тягне в майбутнє, асоціюється зі «золотастою» змією, тому митець – вічний мандрівник, чи то приречений, чи то обдарований. «Елегантна вишуканість форми і багатство поетичного словника поезії Кравціва мали, напевно, історичне значення в розвитку сучасної йому літератури Західної України» [2, с. 267]. Б. Кравців зростив свої поезії, головню, на фольклорному ґрунті. Відтак, українські давні символи місяця, сонця в його інтерпретації нашаровуються новими смислами:

Тим, що в дорозі мають за друга
і за кохання тільки багаття,
в яким згоряють, як шлях бездомні,
їх сміле серце й одважні думи, –

всім тим в дорозі, місяцю ясен,
дай же багато золота-срібла,
світлого сяйва, хай воно душі
і бездоріжжя й шляхи освітить, –

то ізрадіють ті, що в дорозі,
ой, що в дорозі зимної ночі,
то ізрадіють, місяцю ясен,
поки їм зійде світлеє сонце! [8, с. 36].

Запозичені з фольклору художні засоби (рефрен, безсистемний повтор, специфічна лексика: «ясен», «ізрадіють»), використання епіграфу з колядки «ой

забарився місяць у крузі») не просто створює народний колорит, а привертає увагу до філософських тем, апелюваних суто до українського народу, що, на жаль, приречений довго блукати й шукати сонце. Невипадково згадується сюжет твору Олександра Олеся «По дорозі в казку». Творчість Б. Кравціва взагалі наскрізь інтертекстуальна, але її не можна сприймати поверхово: як переспів фольклорних жанрів чи як наслідування знаних майстрів.

Як відомо, Б. Кравців високо цінував неокласиків, однак канонізовані строфи він адаптував до власного ідіостилю: «...намагається поєднати сонетну форму і пластичність зображення з елементами фольклорного стилю, елементами фольклорної пісні, яка, як відомо, наставлена радше музично, магічно, ніж пластично» [18, с. 232]. Така ж особливість спостерігається в інтимній ліриці поета. Цикл «Три сонети» – це оспівування кохання до української Беатріче:

Молитися тобі: цвісти, кохати –
Отак, як я молюсь зірниці ранній,
Коли душа росте, цвіте на грані
Дня й ночі – в тайни повних і багатих.

Імла світанком із низької хати
Виводить терем, криє стіни драні, –
Кохання так на синьому екрані
У фільм вабливий, в казку розснувати!..

Засяє радість росами довкола, -
І затремтять пісні у серці мому,
І світ кудись в танках і ритмах рине! [8, с. 54].

Звертаємо увагу на потужну настроєвість поезії: кохання звучить молитовно, облагороджується духовним зростанням (уособлення «душа росте, цвіте на грані»); раптом – різка зміна: кохання порівнюється з добрим фільмом «на синьому екрані» (синій зазвичай у словниках символів трактується як щось нездійсненне, утопічне). Функцію передачі експресії кохання бере на себе

евфонія, представлена алітерацією «з», що плавно переходить у «с», та з асонансом «і». Б. Кравців чудово володіє засобом контрасту (день – ніч, синій – золотий), асоціативним мисленням (роси = танки = ритми = танки – глибока синестезія), тому поезія швидше нагадує музику кохання, ніж класичний сонет. Настрій розвивається динамічно. Це доводить другий сонет :

Моя!.. Й немає слів – слова в полоні,
Коли душа горить, діждавшись жнива,
Цілує жниці стиглі груди нива,
Пестить колоссям, мов ніжні долоні.

Сп'яніла сонцем далеч небосклонів
Не квітне рожами – сталева, сива,
Не квітне ранками душа щаслива,
Коли досягнуть юні вина в лоні.

Спалиться сонце! Стопиться в zenіті!
На землю бризки, промені вогнями,
На груди золотом колосся житнє.

Пісням в полудне сміхом не дзвеніти!
Жара жорстока, мовчанка над нами.

І тільки: Ти! – моє всевладне: жити! [8, с. 54–55].

Тут, безумовно, кульмінація почуттів. Особливого художнього ефекту додає лексика на позначення вогню («душа горить», «сп'яніла сонцем далеч», «палиться сонцем», «промені вогнями», «жара жорстока»), однак автор ще підсилює її великою кількістю риторичних окликів, що надає поезії пафосу й особливого інтонаційного звучання. Можемо провести паралель зі збіркою Д. Рихтицької «Магія вогню»: «Але час також / Зменшує напругу / Шалених вогнів – / З бурхливого спалаху – / До ніжно притишеного / Запалу – / Жеврінням жару – / Незгасних надій / У собі...» [13, с. 147]. Усе в житті, як і в природі, має свій розквіт і своє згасання, автор доводить це у третьому сонеті :

Я сам... Корюся самоті нежданій,
павук нитки снує по синій стелі.
І десь в німому божевіллі скелі,
що вмерло сонце, згасло в океані [8, с. 55].

Відчувається кардинальна зміна настрою: ліричний герой залишається творити сам. Тепла гама плавно переходить у холодну. Замість золота – дзвінке срібло, синя стеля. Із великого кохання-натхнення народжуються вірші:

І хтось простий сопілкою у полі
Дзвінке срібло піснями розсипає –
І я різьблю свої сонети в тиші [8, с. 55].

Емоційну складову сонетів Б. Кравціва Євген Маланюк назвав «одуховленою енергією мови» [11, с. 71]. Власне, творчість Б. Кравціва зорієнтована передусім на молоде покоління: «Саме із середовища тієї молоді зможуть вийти і вийдуть нові письменники. Ця ж молодь переживає багато, куди більше за своїх батьків. Речевніше і поважніше за старше покоління вона дивиться на життя. Куди більше проблем ставить воно перед нею. Дійсності не вбирає ніякими прикрасами й ілюзіями, бере її такою, якою вона є» [9, с. 90]. Митець силу народу вбачає в єдності поколінь, дотриманні традицій, тому у своїй поезії звертається до прапервісних джерел, вживає слова зі словника народної поетики. Тому не випадково, стверджують літературознавці, у творчості поета поєднуються «гармонійний класицизм, який має доцентричну спрямованість, та народні традиційні надбання, які є динамічні, барокові. Таке поєднання непокінченного – чи не найцікавіша стилістична властивість поезії Кравцева» [8, с. 11]. Справді, поезії митця пронизані філософською вдумливістю над призначенням людини та її сутності.

Тож маяв май, танковим плинув кроком,
тож червень червінню серця обмарив –
і вже тверді, роковані нам роки
одмірюють дні радощів і змарги.
І вже полукіпки важкі на нивах
і серця щільники на мед багаті,

і щасним трудом і жагою жнива
ситнішає нам хатнє багаття [8, с. 12].

Збірка «Під чужими зорями» (1941) написана в еміграції. Тут переважає мотив розлуки з Україною. Кажуть, що страждання має свою мову. Саме болем перейняті поезії Богдана Кравціва в цей період. Поет Б. Рубчак зазначає: «Збірка «Під чужими зорями» була характерною збіркою, вирваної з ґрунту людини і розхитаної психологічно новими і негуманними обставинами Другої війни» [8, с. 13].

Справжньою вершиною творчості поета вважається збірка «Глосарій: Сонети» (1974), що складається з трьох циклів. Перший – історичний (міфологічна давнина, княжі міжусобиці, набіги татарських орд, доба козаччини, Коліївщина, згодом – Гуляй-поле). Історичні кола трагедій перетинаються з долями реальних людей, історичних осіб. Другий тематичний цикл складається з таких домінант: кохання, весілля, рід. Юність, залицяння, любов, весілля синтезуються й доходять до своєрідного апогею – господарського ритуалу випікання короваю :

Зберуть муки з семи стогів пшениці,
що Хорс її в сімох млинах молів,
і туку масла від семи коров,
з сімох криниць погожої водиці [8, с. 15].

Магія числа «сім» уособлює самодостатність українського роду (Бог творив світ 6 днів, а на сьомий відпочивав). Цикл праці й відпочинку дає щедрі плоди: достаток, гармонію, весілля й продовження роду. Поезія має виражене імпліцитне значення: сила українців – у традиціях, що сягають корінням язичницьких часів (слов'янський бог Хорс). Хліб, випечений берегинєю роду, обтуленого любов'ю працюючих рук, – це давній культовий символ, що супроводжує людину в найвідповідальніші миті життєвої дороги.

Третій цикл – троїсті кола повір'їв, ритуалів і демонології. Для цих поезій характерні вишукані метафори, динаміка емоційної композиції сонета:

І зелен-зілля, й зеленяві клени,
і прозелень примхлива, наче мить.

Дитячі очі й зорі день зелений
прозорим зеленцем обзеленить [8, с. 16].

Зілля пам'яті одразу налаштовує читача на реєстр смутку. Богдан Кравців у поезії «Праосінь» вимальовує осінню меланхолію, що звучить алітерацією «з» у накопиченні спільнокореневих слів із семою відповідного кольору. Узявши за епіграф цитату зі збірки «Камена» М. Зерова, автор наголосив знаковість неокласика у формуванні світогляду та творчого методу. Однак унікальним явищем ідіостилю Б. Кравціва є використання оксиморону як домінантного художнього засобу: осінь спочатку асоціюється зі зеленим кольором, юністю, розквітом, буянням, а згодом – із зеленою отрутою, що затьмарює зорі й зір:

Промають маєм дні зеленкуваті,
нестиглих ягід спрагли і вина –
і молодість нестримна й захватна
порветься зазелень барвінок рвати.

Та сплинуть з плес вінки зелені рути,
любов гарячим процвіте жар-зіллям,
і в глеках літошніх достигне вमितь

данням терпкавим прозелень отрути.
То праосінь, кмітлива ворожила,
зелінкою нам зорі й зір затьмить [4, с. 173].

«У поезії яскраво виражений «сонетний замок» (теза – антитеза – синтез), зміна настроїв завершується апогеєм в останньому терцеті, де образ осені демонізується» [4]. Про унікальність форми сонета писав свого часу І. Качуровський, назвавши його «королем строф» [6]. Своєю чергою М. Слабошпицький іменує Богдана Кравціва «великим фаворизатором сонета» [16]. Конденсація думок, вражень і почуттів, майстерність у звукописі рядків та оркестрації строф, блискуче опанування повторень і паралелізмів, осмислення вимог класичної форми та її модифікації виділяють сонетарій митця серед

інших творців цього жанру: «В першому ряді поетів-майстрів сучасної української літератури стоїть, безумовно, Богдан Кравців» [14, с. 28], творчість якого поєднала стриманість неокласиків, настроєвість імпресіоністів і глибоку задуму екзистенціалістів.

Своєрідний автопортрет поета вимальовує Богдан Кравців у вірші «Ars poetica», назва вказує на зв'язок із однойменними творами Горація та Поля Верлена. Причому саме імпресіоністичні віяння, задекларовані у Верлена, знайшли яскраве відображення в поезії Б. Кравціва. Настроєвість та малювання моменту творяться за допомогою глибокої метафори:

І вже ось літо відтрубило сурмою.
Все менше чару, захвату і скрику –
і вривану мелодію зажур мою
Виводить вечір під осінню скрипку [1, с. 235].

Художній ефект досягається за допомогою евфонії поезії, звукові ефекти (алітеризовані *с, р*, асонансовані *і, о*) автор творить на основі асоціативних зв'язків. Ідейно-сміслові вістря поезії – семіметафора «*вривана мелодія зажур*» репрезентує душевний стан митця у його екзистенційному пошуку енергії та творчих сил. Цікаво, що вечір в уяві автора схожий на скрипача. Цей образ насичений потужним струменем ліризму, меланхолії. Образ-символ скрипача знайшов глибоке втілення в еміграційній літературі. Скажімо, Дарія Рихтицька роздумує над філософськими проблемами життя людини в чужому світі, серце ліричної героїні переповнене нотами ностальгії, туги, суму, щему: «Скрипачу! / Заграй / Мені / Сумної / Немов печаль / Мелодії, / Що полум'ям / Горить / В моїй душі / Заграй / Ще раз – / Щоб я почула / Схлип / Скрипок... [12, с. 289].

Богдан Кравців звертається до свого творчого наставника – Миколи Зерова, бо відчуває спорідненість душ та мистецької долі:

І тугу, й гострий біль, тривожних днів неспокій
розводив гоже ти в майстерності високій
сонетів різьблених, станких олександрин,
стоявши, наче жрець – між варварів один... [12, с. 133].

Майстерно зображено ідіостиль М. Зерова за допомогою епітетів «сонетів різьблених», «станких олександрин», порівняння «наче жрець». В українській міфології «жрець – людина, яка виконує функції посередника між віруючими і надприродними силами, а також здійснених релігійних обрядів. У давнину кожне плем'я чи поселення мало свого волхва. Усіх їх очолював головний волхв – Жрець вождя... Тільки жрець і волхви мали право входити до святилища храму» [3, с. 179]. «Б. Кравців натякає на сакральне значення творчості митця в контексті культури» [4].

Творчий пошук митця йшов «дорогою від символізму та неоромантизму до традицій неокласичних»... «Реалістична суворість – строгість форми ставали для нього творчим законом. Шліфуючи рядки, намагаючись дійти формальної та композиційної сконденсованості, він водночас дбав і про душу вірша, про його емоційний темпоритм» [15, с. 12]. Ідіостиль Б. Кравціва виділяє його серед інших поетів порубіжжя. Митець зумів сконцентрувати у своїй творчості найкращі здобутки стилістики М. Рильського, досконалої форми М. Зерова, дух нездоланності І. Франка, міфологізм Б. Рубчака, однак відшліфував унікальний авторський почерк у творенні глибокої метафори, звукових ефектів, символіки кольору. До того ж Богдан Кравців був «людиною двородинною, – другою родиною була Україна, і в творчому сенсі між цими двома родинами не було конфлікту, а було природне доповнювання» [8, с. 7].

СПИСОК ВИКОРИСТАНОЇ ЛІТЕРАТУРИ

1. Богдан Кравців. Під рідними і зорями чужими / упоряд. Т. Салига, І. Васишин. Львів: Світ, 2018. 648 с.
2. Бойчук Б. Богдан Кравців // Координати. Антологія сучасної української поезії на Заході: у двох томах. Т. 1. Сучасність. Нью-Йорк, 1969. 372 с.
3. Войтович В. Українська міфологія. Київ: Либідь, 2002. 664 с.
4. Жураківська О. Феномен творчості Богдана Кравціва в контексті еміграційної літератури // Мова та культура: сучасні аспекти співвідношення. Херсон: Видавничий дім «Гельветика», 2020.

5. *Ільницький М.* «І жмут цілющих слів»: поетична творчість Богдана Кравціва // УМЛШ. 1992. № 11/12. С. 33–39.
6. *Качуровський І.* Король-сонет. Сонет, його історія й теорія / Генерика і архітектоніка. Київ: Вид. дім «Києво-Могилянська академія», 2008. С. 130–150.
7. *Кравців Б.* Завжди обличчям до бурі // Дон Кіхот в Альказарі. Львів, 1938. С. 83–84.
8. *Кравців Б.* Зібрані твори. Нью-Йорк: Вид-во Нью-Йоркської групи, 1978. Т. 1. 380 с.
9. *Кравців Б.* Слово від молодих // Дажбог. 1934. Ч. 7. С. 90.
10. *Маланюк Є.* Пісня пісень // Вісник. Місячник літератури, мист., науки й громад. життя. Львів, 1935. Т. 4. Кн. 12. С. 930.
11. *Маланюк Є.* Сонети і строфи // Вісник. Місячник літератури, мист., науки й громад. життя. Львів, 1934. Т. 1. Кн. 1. С. 71–72.
12. *Рихтицька Д.* Крижаний цвіт. Дітройт, 1998. 311 с.
13. *Рихтицька Д.* Магія вогню. Дітройт, 2000. 270 с.
14. *Рубчак Б.* В колі Хорса (про поезію Кравцева) // Сучасність. 1975. Ч. 1.
15. *Салига Т.* З євшаном крізь долю // Дзвін. 1991. № 12. С. 131–138.
16. *Слабоштицький М.* Колекціонер: Богдан Кравців // Двадцять п'ять поетів української діаспори. Київ: Ярославів Вал, 2006. С. 323–337.
17. *Тарнавський О.* Поетичний шлях Богдана Кравціва // Сучасність. 1977. Ч. 11(203).
18. *Шерех Ю.* Пороги і Запоріжжя. Т. 1. Харків: Фоліо, 1998. 431 с.

REFERENCES

1. *Bohdan Kravtsiv. Under native and alien stars.* (2018) / order. T. Saliga, I. Vasilyshyn. Lviv: World.
2. *Boychuk, B.* (1969). Bogdan Kravtsiv. In: Coordinates. Anthology of modern. Ukr. poetry in the West: in two books. V. 1. Modernity. New York.
3. *Voitovich, V.* (2002). *Ukrainian mythology.* Kyiv: Lybid.

4. Zhurakivska, O. (2020). The Phenomenon of Bogdan Kravtsiv's Creativity in the Context of Emigration Literature. In: *Language and Culture: Modern Aspects of Relationship*. Kherson: Helvetik Publishing House.
5. Ilnitsky, M. 1992. "And the shred of healing words": (Poetic work of Bohdan Kravtsiv). In: *UMLSh, No. 11/12*, 33–39.
6. Kachurovsky, I. (2008). *Sonnet King. Sonnet, its history and theory / Generics and architectonics*. Kyiv: Kind. House "Kyiv-Mohyla Academy", 130–150.
7. Kravtsov, B. (1938). Always Face the Storm. In: *Don Quixote in Alcazar*. Lviv, 83–84.
8. Kravtsiv, B. (1978). Collected Works. In: *New York: A New York Group appearance, vol. 1*.
9. Kravtsov, B. (1934). The word from the young. In: *Dazhbog. Part 7*, 90.
10. Malaniuk, E. (1935). Song of songs. In: *Bulletin, lit.-moon, artist, science and community. life*. Lviv, vol. 4, book. 12, 930.
11. Malaniuk, E. (1934). Sonnets and stanzas. In: *Bulletin, Month of Months, Artists, Sciences and Communities. life*. Lviv, vol. 1. 1, 71–72.
12. Rikhtytska, D. (1998). Ice Flower. Detroit.
13. Rikhtytska, D. (2000). The magic of fire. Detroit.
14. Rubchak, B. (1975). In the circle of Hors... In: *Modernity. Part 1*.
15. Saliga, T. (1991). With the yveshan through fate. In: *Bell, № 12*, 131–138.
16. Slaboshpitsky, M. (2006). Collector: Bogdan Kravtsiv. In: *Twenty-Five Poets of the Ukrainian Diaspora*. Kyiv: Yaroslaviv Val, 323–337.
17. Tarnavsky, O. (1977). The poetic path of Bohdan Kravtsiv. In: *Modernity, part 11 (203)*, 22.
18. Sherekh, Y. (1998). *Thresholds and Zaporozhye. T. 1*. Kharkov: Folio.

**THE POETIC FACETS OF BOHDAN KRAVTSIV:
GENRE AND STYLE PECULIARITY**

Olesia ZHURAKIVSKA

*Vasyl Stefanyk Precarpathian National University,
57, Shevchenko Str., Ivano-Frankivsk, Ukraine, 76000,
e-mail: olesya111994@ukr.net*

The aim of the article is to discover the specificity of Bohdan Kravtsiv's artistic thinking, to present modern interpretation of the author's lyric poetry, to analyze folklore-mythological image-symbols, to explain their meaning and etymology considering national outlook and individual poetic thinking; to highlight the genre-style peculiarity of Bohdan Kravtsiv's lyrics. Integrated approach of the article includes analysis, synthesis and generalization, hermeneutic and comparative methods and also the method of mythological analysis. Complex methodology allowed us to compare and summarize different approaches to understanding poetic text. The article attempts to characterize Bohdan Kravtsiv's individual style, analyze the genres and the stylistic manner of his lyric poetry. The folkloristic and mythological background of Kravtsiv's poems and the variety of colours have been highlighted. Scientific novelty of research consists in the first attempt of the analysis of the artistic instruments, individual style, genre-style matrix, that characterize the poetic creation of Bohdan Kravtsiv, which is satiated with folk motives and represents mythological world outlook and Ukrainian national originality. Interpretation of the author's individual style gives the panoramic vision of his creation in the common literary context. The results of the scientific research could be used for further scientific comprehension of Bohdan Kravtsiv's creation in the context of émigré literature. These materials could be used for the report of scientific conference and for writing articles, diploma, master's and Phd works.

Keywords: individual style, colours, euphony, image, genre, style, symbol, myth, folklore.